

Богъ дади намъ нѣкои стáвы по двѣ,
 но една-та ѿ тѣхъ не ѣ неполезна: зашчо
 акъ имамы по единъ кракъ, не можахмы
 ходи прави, или едвѣамъ съ голѣма мака
 шѣхмы да можемъ да пристапимъ: сасъ една
 рака не можахмы прави толькози работы,
 колькото сасъ двѣ: сасъ двѣ оуши чѣвѣамы
 ѿт врьдъ: съ едно око можахмы глѣда,
 но зашчото това чѣство ѣ твѣрадъ изрѣдно
 и полезно, заради това имамы двѣ, щото
 акъ нѣкакъ са повреди едно-то, да ѿ-
 стани намъ дрѣго-то, и тай пакъ, токму съ
 него, да исполнамы наша-та потреба.

Человѣцы-тѣ не са еднакви, нити на
 лице, нити на гласъ, нити на писмо, и
 ѿт това пакъ познаваме кожѣм-та премѣ-
 ность, зашчо по лице-то са разпознаваме
 денѣмъ, а по глас-атъ ношѣмъ, а по пи-
 смо-то кога смѣ на далече.

Въ человекѣ главны-атъ мозакъ ѣ най
 чѣденъ, зашчо до когáто той ѣ здравъ, до
 тогáзи сички-тѣ дѣшевны наши силы са
 здравы, и ные до тогáзи живѣимъ. Много
 философи кажатъ чи тамъ сѣди безсмѣртна-та
 наша